

Forfatter: Udrag fra Fjorten eventyr og fortællinger

Titel:

Citation: "Fjorten eventyr og fortællinger", i *Fjorten eventyr og fortællinger*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1989, s. 231.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann01-shoot-idm140296365460560/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Fjorten eventyr og fortællinger

Konstner havde i sine Compositioner benyttet Udtrykket i hans Ansigt og Stillingen» (s. 207). Ingemann uddrager også gerne motiver fra folkeeventyrene (f.eks. Rolf Blåskæg, i Moster Maria) og fra den samtidige, især tyske litteratur (bl.a. Hoffmann, i Sphinxen og Selv-Citationen, men også Byron, i Pulcinellen).

Men Ingemann fremhæver selv, at han til flere historier har hentet stof fra virkeligheden: Moster Maria genfortæller hans mors mosters skæbne (Foreordning til *Samlede Eventyr og Fortællinger* bind 2, 1845, jf. *Levetsbog* I s. 27-30), indskriften Et forbandet Huus har han selv set på Christianshavn, ligesom han har oplevet et kristelig gennembrud fremkaldt af et vægtervers (Foreordning til *Samlede Eventyr og Fortællinger* bind 2, 1845). Om *Nye Eventyr og Fortællinger* meddelelser han i foreordningen, at de fleste »slutte [...] sig til virkelige Familiensag eller ere fine Modificationer af hvad der i sin Oprindelse tilhører Traditionen og Folkefantasiens».

En læsning af Ingemanns fortællinger kan godt bekræfte hans udtalelse om, at han gengiver »Charaktertræk og Begivenheder af den nyere Tids daglige Liv», men det samme gælder rigtignok citatets fortsættelse: »uden derfor at ville tilegne mig den *nederlandske* [dvs. realistiske] Stil i Poesien, der samtidig med det saakaldte Genremaleri siden blev en Modesag i vor Litteratur» (*Tilbageblik* s. 41). En moderne læser, der er opdraget med den realistiske litteratur, vil finde meget at irriteres over hos Ingemann: at anemonerne blomstrer ved sankthans (s. 159f), er vel en ubetydelig bitering, men den er ikke ukarakteristisk. Smukt udtrykker Ingemann selv sin mening om væsentligt og uvæsentligt i digtningen i et brev til H.C. Andersen fra 1851: »det Guddommelige og evig Sande i Menneskenaturen, i Menneske-aanden, i dens Liv og Historie, er Poesiens evig friske og evig uudtømmelige Kilde – hele den øvrige Natur med al dens Skønhed og Herlighed, er Staffage og Ramme for Mennesket og Gudmennesket og – for Gud, saaledes som vi her kunne see ham» (*Breve til Hans Christian Andersen*, 1877, s. 327).